

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593387360/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

igjennem. Men Sagen blev gjort mig meget lettere, end jeg ventede; thi saasnart jeg berørte den til Mdm. Salling, udbrød hun: »Gud ske Lov! Vi har længe tænkt paa, at det dog ikke gik an saadan!» Og nu vedblev hun med en Blanding af Selvfølelse og Ydmyghed at udvikle, at jeg aldrig kunde faae noget bedre Sted, men at jeg dog hellere burde være imellem mine Lige, om jeg ogsaa skulde spise skrabet Smørrebrød til Thevand. Doctoren blev hun vred paa, da hun hørte, jeg skulde til ham, og kaldte ham en Lux; men »der skulde jeg da heller ikke blive til evig Tid.« Det Eneste, som hun og Salling forlangte, var, at jeg skulde blive med en Maanedes Opsigelse, for Folks Skyld; det skulde ikke see ud, som om man pludselig fandt mig og tog mig bort.

Saa kom jeg da i Huset hos Dr. Hilder og blev efter omtrent to Aars Forløb Student. Disse to Aar ere en Periode, fra hvilken jeg husker Mere, end jeg erindrer, eller med andre Ord, jeg lærte Mere, end jeg oplevede. Min Organisme fik en Hvile, som den maaskee trængte til, efter at jeg for tidlig havde følt, tænkt og handlet selvstændig.

I den første Maimaaned, da jeg kunde tænke mig, at Guldranken igjen stod i Blomst, gik jeg ned for at besøge *Astrid*. Jeg var noget beklemmt derved; thi endskjøndt jeg ikke troede, at Hun, selv om hun vidste, at vor Gaard var tagen fra os, vilde modtage mig mindre venlig end forhen, saa havde jeg dog en Fornemmelse, som om en Glands var gaaet af mig, eller følte mig ikke overfor Conferensraadens saa fri, saa jevnbyrdig som forhen. Denne Fornemmelse var mig en sand Plage; den var ligesom Noget paasat mig udvendig, boiende min Nakke ned, medens jeg indvendig ikke havde noget Tilsvarende og syntes, at jeg kunde ryste det af. Trods denne Fornemmelse gik jeg naturligvis, fordi jeg droges af en Længsel som efter mit eget Selv. Da jeg kom til Haveporten og ringede, varede det længe, før Nogen lukkede op, og jeg kunde ikke lade være at opfatte det som et Tegn paa Husets mindre Villighed. Men da den gamle Gartner endelig lukkede op, fortalte han mig, at Conferensraadens vare paa en Udenlandsreise.

Igen blev saaledes et Aar lagt adskillende imellem os, og jeg begyndte at opfatte hende som et deiligt Syn, der trods vort personlige

Bekjendtskab dog ikke ret havde hørt Virkeligheden til, eller som noget Livsaligt, der var veget bort tilligemed vor Gaard, og som jeg skulde faae agjen tilligemed Gaarden. Thi det Haab opgav jeg aldrig, hvor lidet rimeligt det end syntes; jeg holdt fast paa det med samme Tro, som vor hele Slægt efter at have mistet Paradiset venter, at det skal findes igjen.

Istedenfor Hende fik jeg Valdemar. Jeg skaa ikke nægte, at jeg i Førstningen blev noget trykket ved at see ham, dels for Mindernes Skyld, dels fordi han syntes mig saa begunstiget ved allerede at kunne gaae i Uniform og med Vaaben. Naar han gik til Akademiet med et Par Boger i Haanden, bar han dem saa let, og i Forhold til Uniformen og Dolken fremkaldte de den Forestilling, at for ham var Videnskaben et Middel til at skjærpe og oplive Personligheden, for mig var den Noget, hvori Personligheden skulde gaae op. Men den dybe Hengivenhed, vi nærrede for hinanden, forvandlede snart det, der kunde været bittert, til noget Behageligt og Forskjønnende. At jeg dog havde beholdt ham uforandret, blev ligesom en Bebudelse om, at det Væsenlige ikke var tabt eller skulde komme igjen, og han førte Talen om vore Fremtidsudsigter tilbage til det Punkt, da vi første Gang havde omtalt dem og været oppe at slaes om dem: Jeg skulde blive Officier i Landetaten; efter at have taget *artium* og maaskee 2den Examen skulde jeg gaae til Hoiskolen; det var for ham en afgjort Sag, og paa denne Maade omtalte han mig til dem af sine Kammerater, som jeg gjorde Bekjendtskab med, og jeg gik ind derpaa, tildeis vel for at tage Rang ved Siden af dem. Naar vi vare flere samlede, kunde Sagen blive discuteret med den Forstandighed og det poetiske og kaade Overmod, der kan være i saadanne Drenges. De kunde ikke lide Studenterne; det var Bogorme, der gjorde Fordring paa Aandsaristokrati. De elskede heller ikke Landetaten, skjøndt den kunde være god nok for sig. Jeg kunde gaae til Hoiskolen; men naar jeg saa havde lært Noget, var der ingen videre Udsigt for mig. Intet at udrette, jeg maatte gaae i fremmed Krigstjeneste, hos Russerne eller Østerrigerne, saa kunde jeg avancere ordenlig, blive General. Og dette blev ikke sagt som en Compliment til mig, som indirecte Aerkjendelse af usædvanlige Evner eller stor Tapperhed, men kun for at tilkjendegive, at saa høit maatte jeg naae for at blive lig med, hvad Enhver af dem aspirerede til: dansk Orlogscapitain.

Imidlertid var jeg, naar jeg selv skal sige det, flirrig, i nogle Retnin-